Wat wil ik doorgeven?

Geliefd mens,

Er is een Romeins verhaal dat meer dan tweeduizend jaar geleden geschreven werd en dat gaat over de held Aeneas. Hij vlucht uit de brandende stad Troje samen met zijn oude vader en zijn zoontje. Zijn vader draagt hij op zijn schouders en zijn zoontje loopt mee aan zijn hand. Aeneas draagt als het ware zijn verleden met zich mee en geeft het door aan de toekomst.

Al van jongs af aan krijgen we verhalen, waarden, overtuigingen en tradities mee. Dit verlangen naar doorgeven zit ook sterk in onze apostolische cultuur. In onze grondslag staat dat we het licht van de liefde willen koesteren en van generatie op generatie overdragen.

Mensen kunnen bewust kiezen wat ze willen doorgeven. Maar minstens zo vaak gebeurt dit ongemerkt. De uitdrukking `de appel valt niet ver van de boom` verwijst niet alleen naar iemands uiterlijk, maar ook naar karakter of gedrag. Dit kan heel positief zijn en een gevoel van verbondenheid en herkenning geven. We lachen dan om bepaalde familietrekjes die telkens weer terugkomen. Maar wie kent niet de gedachte: *Dit ga ik later echt anders doen dan mijn vader of moeder*? Om vervolgens te ontdekken dat je ook van hun karaktertrekken en gedragingen het een en ander hebt overgenomen.

Zo vinden ook patronen binnen een gezin of een gemeenschap onbewust hun weg naar volgende generaties. Dat gebeurt niet alleen door wat wordt uitgesproken, maar ook door wat ongezegd blijft. Er ontstaan ongeschreven regels die - vaak zonder dat we het beseffen - invloed hebben op het leven van vandaag en ontwikkelingen in de toekomst.

Tegelijkertijd zijn er zaken waarvan we juist hopen dat ze bewaard blijven. Bepaalde waarden, gebruiken of verhalen hebben door de tijd heen veel betekenis gekregen. Dan spreken we over traditie. Traditie vraagt ook om de kunst steeds opnieuw op te merken wat in de huidige tijd nodig is. Welke patronen en gewoontes zijn nog helpend? Traditie is een verantwoordelijkheid die we bewust op ons willen nemen. Vaak genoeg ervaren we, dat wij een voorbeeld zijn voor degenen die wij ontmoeten. Dan maakt het dus uit hoe we ons opstellen. We hebben meer invloed op wat we doorgeven dan we soms denken.

Kijk nog even om
naar het moment dat het voor jou begon,
naar mensen in 't verleden,
die deden wat ze deden,
waardoor gebeurde wat gebeuren kon[i]

Als het gaat om het voorbeeld dat wijzelf kregen, dan lieten mensen in onze omgeving hopelijk zien hoe het kán, niet hoe het moet. Zeker als het gaat om het doorgeven van liefde. Dat kan heel aanstekelijk werken! En hoe mooi is het dan als je in anderen terugziet, waar jij in bent voorgegaan.

Misschien begint liefde doorgeven daarom wel met een vraag aan onszelf: welke waarden, overtuigingen en gewoontes wil ik bewaren? En wat mag bij mij eindigen? Het doorgeven van liefde of andere waarden kan ook betekenen dat je moet loslaten. Door wél te spreken waar eerder gezwegen werd. Door ruimte te maken voor kwetsbaarheid.

Als we zo durven te kijken naar onze tradities, dan betekent het doorgeven van het licht van de liefde niet dat vormen of gebruiken onveranderd blijven bestaan, maar dat de bron van liefde levend blijft. Dat vraagt een blijvend zoeken naar de ruimte om het anders te doen dan hoe het ooit was. Het hoeft er niet precies uit te zien zoals we het gewend waren. We nemen het verleden met ons mee en tegelijkertijd gaan we er zelf over *wat* en *hoe* wij doorgeven. Dat is een traditie waar we al heel lang in staan. Wij ontlenen in de toekomst vertrouwen aan dát gegeven. En daar willen we ons voor blijven inzetten. U/jullie ook?

Met een hartelijke groet,

zuster Jill Eekhart en broeder Martien Hoendermis

---

[1] Lied 19, jeugdkoor: *Kijk nog even om*